

Un Nou Començament: El Viatge d'un Enginyer cap a la Docència

El 2017 va ser un any que recordaré per sempre. Després d'una vida dedicada a l'enginyeria, una malaltia greu em va obligar a aturar-me i reconsiderar tot el que fins aleshores havia donat per fet. La meua vida havia estat una cursa constant, una marató d'objectius i terminis que semblava no tenir final. Aquella pausa forçada, tot i ser dolorosa, es va convertir en una oportunitat inesperada per replantejar-me el rumb.

La recuperació física va ser ràpida, però el procés interior va ser més profund i transformador. Durant aquell any vaig reflexionar llargament sobre qui era i què volia per al meu futur. Recordava moments de la meua trajectòria, les nits de feina intensa, les presses per complir terminis i aquella sensació constant d'anar sempre a contrarellotge. Necessitava una vida més calmada, allunyada de l'estrès que m'havia acompanyat durant dècades. Amb 56 anys, sabia que no podia seguir amb el mateix ritme. L'exercici lliure de la professió m'havia donat moltes satisfaccions, però també un estrès que ja no estava disposat a tolerar. Vaig entendre que la meua salut havia de ser la meua prioritat i que el coneixement acumulat al llarg dels anys podia tenir un nou propòsit: compartir-lo i donar-li un sentit que anés més enllà de l'àmbit estrictament professional.

La idea de la docència va anar agafant força, gairebé sense adonar-me'n. En aquells mesos de reflexió, pensava sovint en el valor de transmetre coneixement i experiències a les noves generacions. Recordava amb nostàlgia els professors que m'havien inspirat, no només amb fórmules i esquemes, sinó també amb valors com l'esforç i la passió per la feina ben feta. Em semblava que, després de tants anys de professió, havia arribat el meu torn de tornar aquest llegat. La idea de ser jo qui encengués aquesta mateixa flama en altres em va il·lusionar profundament i em va donar una nova direcció vital. Vaig inscriure'm a les llistes de formació professional, tot i que primer havia d'acreditar el nivell C de català.

Per a la meua generació, que no va estudiar en català, aquell requisit era un repte. Tot i parlar-lo diàriament, mai l'havia après de manera formal. Vaig recuperar llibres de

gramàtica, vaig repassar normes i, després de setmanes d'estudi intens, vaig sentir-me preparat. Superar l'examen va ser més que obtenir un paper: era la prova que podia adaptar-me, que era capaç de començar de nou.

Amb l'acreditació a la mà, només calia esperar l'obertura de la borsa de docents. Però, abans que arribés aquest moment, va aparèixer una altra oportunitat: una substitució com a enginyer municipal en un poble de 8.000 habitants. Vaig acceptar el repte sense saber que aquell "parèntesi" es convertiria en quatre anys plens d'aprenentatges.

Treballar en un ajuntament em va fer redescobrir la meva professió. Cada decisió, cada projecte, tenia un impacte directe en la vida de la gent. Veure carrers il·luminats, instal·lacions més segures o equipaments millorats em proporcionava una satisfacció nova. El reconeixement dels veïns i dels companys em feia sentir útil i valorat. Aquells anys em van ensenyar que l'enginyeria podia ser molt més que plànols i càlculs: podia ser una eina per millorar la vida col·lectiva.

Tanmateix, la manca de recursos i personal a les administracions acabava generant frustració. Volia fer més, però sovint era impossible. L'esforç constant per suplir aquestes mancances em va tornar a portar a un estrès que havia promès deixar enrere. Vaig entendre que era el moment de reprendre el meu pla inicial: la docència.

Vaig començar com a professor associat a la UPC. Compartir coneixements amb futurs enginyers em va omplir d'energia. Explicar conceptes complexos d'una manera entenedora i veure com els estudiants avançaven era emocionant. Aquells tres anys em van confirmar que m'havia equivocat d'haver deixat aparcada aquella idea.

Després vaig fer el salt als cicles formatius. Aquí l'ensenyament és més pràctic, més proper a la realitat professional, i això el fa especialment gratificant. Veure com els alumnes adquirien confiança i habilitats era una de les millors recompenses.

El primer dia de classe em vaig sentir com un estudiant novell, nerviós però il·lusionat. Quan vaig veure les cares dels alumnes, plenes de curiositat, vaig saber que era on

havia de ser. Ja no només explicava tècnica: compartia experiències, parlava de la importància de l'equilibri i de saber aturar-se a temps.

Amb els mesos vaig descobrir que la docència m'oferia una felicitat diferent. Em permetia mantenir el vincle amb la meva passió per l'enginyeria, però amb un horari que respectava la meva vida personal. Vaig redescobrir el valor del temps: per a la família, per als hobbies, per cuidar-me.

També vaig entendre que el meu paper no era només transmetre coneixements, sinó inspirar. Ensenyar a pensar, a buscar solucions, a confiar en un mateix. Cada èxit dels meus estudiants el sentia una mica meu. Les seves fites, les seves dificultats i les seves il·lusions es van convertir en part de la meva pròpia història.

Miro enrere i veig que aquella malaltia que semblava un obstacle insuperable va ser el punt d'inflexió que necessitava. Em va obligar a repensar-ho tot i a emprendre un camí més equilibrat, ple de sentit.

He après que els entrebancs sovint són oportunitats disfressades, i que l'èxit no es mesura només en resultats professionals, sinó en trobar un propòsit que ens faci sentir plens i útils. La docència m'ha donat això i molt més: m'ha permès créixer com a persona, conèixer històries de vida inspiradores i veure com els meus alumnes es transformen i avancen cap als seus somnis. Cada curs que acaba és un petit triomf col·lectiu, una celebració silenciosa del progrés. Avui puc dir amb confiança que la meva feina és una font de felicitat i sentit profund. Aquell "nou començament" no només va canviar la meva carrera, sinó també la meva manera de viure i d'entendre el món. Cada dia al tornar a casa em recordo que aquesta feina val la pena, perquè cada alumne que avança deixa una empremta que m'omple d'orgull, esperança i gratitud d'una manera profunda.

Signat: Mestre Renaixent